

EEN NEST OM UIT TE VLIEGEN

(Roots and Wings)

Komedie

door

FRANK VICKERY

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN NEST OM UIT TE VLIEGEN - ROOTS AND WINGS** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK VICKERY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Ruby - Nigels moeder. Een kranige vrouw.

Griff - haar man, die het nieuws over zijn zoon niet verwerken kan.
Beiden zijn van middelbare leeftijd.

Verpleegster - jong en vlot.

Nigel - zoon van Ruby en Griff. Hij is homosexueel en treedt op in een travestiecabaret.

Vernon - vader van Nigels vriend en levensgezel, Kevin.

Rita - Vernons vrouw.

DECOR:

EERSTE BEDRIJF:

Eerste scène: speelt zich af in de gang van het ziekenhuis, voor de deur van Nigels kamer. Kwart voor tien 's morgens.

Tweede scène: in Nigels ziekenhuiskamer. Kwart voor tien 's morgens.

TWEEDE BEDRIJF:

Speelt zich af in een combinatie van kamer en gang. Kwart over tien 's morgens.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Gang van het ziekenhuis. Kwart over tien 's morgens. Achterwand is de muur van de gang met een dubbele deur naar de kamer. In de deuren de bekende ronde ramen. Links van de deuren twee stoelen tegen de muur. Rechts tegen muur tafeltje met koffiezetapparaat of koffieautomaat en twee stoelen. Voordat het doek opengaat, horen we verkeer en na enkele ogenblikken lawaai van een autobotsing.

Als het doek open gaat zit Ruby op een van de stoelen naast de deur. Ze is van middelbare leeftijd. Ze draagt het uniform van een verkeerswacht. Op haar schoot ligt een boodschappentas. Ze heeft een grote witte zakdoek in haar hand en veegt daarmee haar neus en haar ogen af. Na een ogenblikje staat ze op en staart door het raampje de kamer in.

Verpl. (*achter*): Ik ben zo terug. (*Ruby stapt opzij om de verpleegster door te laten. Verpleegster komt kamer uit met blad bedekt met witte doek. Stethoscoop rond haar hals*)

Ruby: Klaar? Mag ik nu naar binnen, zuster?

Verpl. (*schudt haar hoofd*): Ben nog niet helemaal klaar. Maar het duurt niet lang meer.

Ruby: Hoe maakt hij het vanmorgen?

Verpl.: Een stuk beter dan gisteren, zou ik zeggen. (*ze wacht even voordat ze weg wil gaan*)

Ruby: Ik hoorde net iemand lachen. Was hij dat?

Verpl.: Nee, dat was ik. Hij is me er eentje als hij loskomt, niet?

Ruby: Hij is een fantastisch jong. Hij is pas gelukkig als hij mensen aan het lachen kan maken. (*zij lacht*)

Verpl. (*wil gaan, glimlacht*): Nog tien minuten, dan is hij klaar om op te treden.

Ruby (*legt haar hand op Verpl.'s arm en houdt haar tegen*): Goeie hemel, heeft hij het jou ook al verteld?

Verpl. (*na stilte*): Pardon?

Ruby: Toch geloof ik dat dat de beste manier is. Ik zeg het telkens tegen Griff, mijn man, "Alles gaat nu veel beter, nu het bekend geworden is", zei ik. Griff is er pas achter gekomen. Ik weet het al een tijdje. Het is minder erg als je even de tijd hebt gehad om er aan te wennen.

Verpl. (*begrijpt opeens wat Ruby bedoelt. Glimlacht*): Ik ben zo terug. (*af. Ruby gaat weer op de stoel zitten, na een paar seconden staat ze op en kijkt door het raampje in de deur de kamer binnen. Ze krijgt niet*

veel te zien en gaat weer zitten. Ze haalt een doos chocolaatjes uit haar tas en eet er één op. Ze zet haar uniformpet af en stopt die in de tas bij de doos chocolaatjes. In stilte kauwt ze even op haar chocolaatje. Griff komt binnen. Zelfde leeftijd als Ruby. Heeft tas met lunch bij zich. Is gekleed in het uniform van een treinconducteur met pet en al. Ruby kijkt op en ziet hem)

Ruby: Oh Griff, ben je toch gekomen?

Griff: Laten we eerst even iets duidelijk stellen, ja? Ik ben niet voor hem gekomen maar voor jou.

Ruby: Zoiets kun je niet zeggen. Hij is je zoon.

Griff: Hij mag dan jouw zoon zijn, Ruby. Maar Zaterdag heb ik hem gezegd dat als hij al die onzin doorzet, dan is hij geen zoon van mij meer. Dat meende ik toen, en ongeluk of geen ongeluk, dat meen ik nu nog. *(Ruby neemt Griff bij de arm en loopt met hem naar midden voor)*

Ruby: Zo moet je niet praten. Misschien komt hij hier nooit meer uit.

Griff *(loopt naar rechts en legt zijn tas op de stoel naast de koffieautomaat)*: Hij heeft een paar blauwe plekken, een paar gebroken ribben en een klap op zijn kop gehad. Daar gaat hij niet aan dood, Ruby. Donderdag mag hij alweer naar huis, neem dat maar van mij aan.

Ruby *(loopt met Griff mee)*: Luister, hij is gisteren nauwelijks bij kennis geweest en gisteravond heeft hij een uur lang wartaal gepraat.

Griff: Als je het mij vraagt, heeft hij sinds Zaterdag niet anders dan wartaal gepraat.

Ruby: Nou, ik vraag het je niet. En ik heb je vanmorgen al gezegd: je moet Zaterdag maar eens uit je hoofd zetten.

Griff: Kan ik niet.

Ruby: Nou, dat zul je toch moeten. *(loopt terug en gaat weer op haar stoel zitten)* Tenminste voorlopig.

Griff *(gaat op stoel bij koffieautomaat zitten)*: Het is verdomme een nachtmerrie. Het blijft me maar door mijn hoofd spoken.

Ruby: Geen schijn van kans dat hij dit weekend al naar huis mag. Hij is gewoon nog lang niet fit. *(krijgt een idee)* Ze houden iets voor me verborgen. Ik weet het zeker.

Griff: Praat geen onzin.

Ruby: Wel waar. Ik voel het.

Griff: Ze hebben gezegd dat er niets aan de hand is.

Ruby: Ja, maar ze vertellen mij ook niet alles, wel? En jij moet ook wel bezorgd zijn, als ik het goed begrijp want vanmorgen wilde je voor geen geld met me meekomen hierheen. *(ze staat op. Ze heeft een idee)* Ze hebben je toch niet laten komen, wel?

Griff: Nee.

Ruby: Weet je zeker dat ze niet hebben opgebeld om te zeggen dat je moest komen?

Griff: Zou ik me hebben gekleed voor de middagdienst als er iets aan de hand was?

Ruby: Vertel me dan eens waarom je van gedachten veranderd bent?

Griff: Voor jou. Dat heb ik voor jou gedaan. Ik wou niet dat je hier in je eentje zat. *(even stilte. Ruby gaat weer zitten en Griff haalt een pakje boterhammen uit zijn tas)*

Ruby: Er was hier net een politieagent die bevestigde dat er geen andere auto betrokken was bij het ongeluk.

Griff: Wat denken ze dan dat er gebeurd is?

Ruby: Ze **weten** wat er gebeurd is. Hij is achter het stuur in slaap gevallen.

Griff: Nou, dat verbaast me niks. Je moet nooit twee banen tegelijk willen hebben. Ik ken niemand die toekan met drie of vier uur slaap.

Ruby: Ja, hij maakte het wel wat te gek de laatste tijd.

Griff: Boterham?

Ruby: Goeie hemel nee, ik zou nu geen hap kunnen eten. *(pauze. Ruby neemt chocolaatje en steekt het in haar mond)*

Griff: Als hij later in de week naar huis mag, zou je hem kunnen voorstellen dat hij dat clubgedoe opgeeft.

Ruby: Ik ga hem niets van dien aard voorstellen.

Griff: Nou, naar mij zal hij zeker niet luisteren, wel?

Ruby: Je snapt het nog steeds niet, hè? Als Nigel besluit, om welke reden dan ook, om één van zijn banen op te geven, dan zal dat zijn overdagbaan in Cardiff zijn. En niet de clubs, daar durf ik alles op te verwedden.

Griff: Lawe eerlijk wezen. Jij zou het hem nog niet uit zijn hoofd praten, zelfs al zou hij wel naar jou luisteren.

Ruby: Nee. Je hebt gelijk. Dat zou ik niet.

Griff: Goeie hemel, jij moet het al net zo hoog in je bol hebben als hij.

Ruby *(loopt naar links)*: Heb ik ook. Hij is verdomd goed in zijn optredens en zo dacht jij er ook over tot je besepte wie hij was.

Griff *(kijkt naar Ruby)*: Ja. En dat vergeef ik hem nooit. En jou ook niet.

Ruby: Hoe moest dat jong het je dan vertellen?

Griff: Zoals ieder normaal mens.

Ruby: Griff, als hij normaal was zou er niets te vertellen zijn.

Griff: Ben ik dan zo'n slechte vader dat hij het me niet thuis in mijn eigen huis kon vertellen?

Ruby: In één woord: ja. *(loopt terug naar Griff)* Je weet hoe je deed toen hij die baan aan het spoor niet wou.

Griff: Dat was een verrekt goeie baan.

Ruby (*loopt weer naar links*): Ja, dat was het... maar hij wou hem niet, wel?

Griff: Nee, hij ging liever etaleren in Cardiff. Toen kon je het al zien aankomen. (*pauze*) Nou, de club heeft het nu wel gehad. Dat snap je wel, niet?

Ruby: Wat bedoel je?

Griff: Dat wordt iedere Zaterdagavond thuisblijven, want ik zie niet hoe ik me daar nog kan vertonen.

Ruby: Oh zeg, wat mankeer jij? Je zou haast denken dat hij een bank beroofd had of een moord gepleegd of zoiets.

Griff: Ik zou het beter kunnen verdragen als dat het was.

Ruby (*flink*): Hoor eens, voor mij is het ook niet zo gemakkelijk.

Griff: Op het werk was ik gisteren het mikpunt van alle geintjes.

Ruby: Nou, dat is toch prachtig? Zaterdagavond waren ze allemaal samen in de club...

Griff: Precies.

Ruby: ...Al je collega's die zich kostelijk amuseerden, en vandaag? Vandaag lachen ze hem uit.

Griff: Het is Nigel niet die ze uitlachen, maar mij.

Ruby: Denk je dat jij de enige bent? Ik krijg het ook voor mijn

kiezen, hoor. In de supermarkt, bij bushaltes, als ik een auto aanhoud om de kinderen te laten oversteken. Vorige week nog. Het raampje van de auto was open en ik hoorde die vrouw zeggen: (*zij draait zich om naar links voor*) "Zie je die daar? Haar zoon verkleedt zich als vrouw". Ik wachtte tot het laatste kind overgestoken was en ging toen pal voor haar auto staan. "Mijn zoon is een vrouwenimitator", zei ik, "Dat doet hij voor de kost. Ik hoor dat uw man het doet voor de kick." Ze trapte op het gas en als ik niet op zij gesprongen was, (*zij springt naar links*) bij God, dan had ze me overreden! (*stilte. Ruby gaat weer zitten*)

Griff: Het lijkt wel of iedereen het wist behalve ik.

Ruby: Hij heeft geprobeerd je het te vertellen.

Griff: Wanneer ben jij erachter gekomen? (*hij blijft Ruby aanstaren gedurende het volgende*)

Ruby: Nou, ik was een keer in zijn slaapkamer aan het afstoffen, en hij had de kledingkast open laten staan. (*bij de herinnering moet ze glimlachen, maar als ze gewaar wordt dat Griff naar haar kijkt, laat ze de glimlach snel verdwijnen*) Toen ik hem ernaar vroeg, heeft hij het mij verteld.

Griff: Hij zou het jou toch wel verteld hebben. Jullie zijn elkaar altijd heel na geweest en dat is de oorzaak van de meeste narigheid. (*Ruby kijkt hem aan*) Ja, kijk maar niet zo naar me, het is de waarheid. Ik en hij,

het heeft ons nooit meegezeten. Hij heeft me zijn hele leven in verlegenheid gebracht.

Ruby (*gaat weer zitten*): Jou probleem is dat je zo kort van geheugen bent. Je wil niet verder terugdenken dan Zaterdag in de club.

Griff: Daar hoeft ik niet aan terug te denken. Ik kan die rotzooi maar niet uit mijn kop krijgen.

Ruby: Je amuseerde je anders kostelijk.

Griff: Dat doet nog het meeste pijn.

Ruby (*na stilte*): Waarom vind je travestieshows zo leuk, Griff?

Griff: Ik weet het niet... omdat ze zo lollig zijn, denk ik.

Rubby: Precies. Jij vond de Dolly Sisters het beste nummer dat de club in maanden op de planken had gebracht. Je moest zo lachen dat je er bijna in bleef. Ik weet het want ik zat op je te letten. Je lachte zo hard dat ik dacht dat je nooit zou ophouden.

Griff: En het is een feit dat ik sindsdien geen enkele keer meer gelachen heb.

Ruby: Ze waren fantastisch, Nigel en zijn vriend, iedereen was weg van ze, ze waren zo professioneel. Okee, het was misschien gemeen om jou op het podium te laten komen, maar toen ging je maar wat graag. Je genoot er geweldig van.. tot Nigel zijn pruik afzette.

Griff: Ik had dood willen neervallen.

Ruby: Ik zweer je, Griff, ik wist niet dat hij dat zou doen. En eerlijk gezegd denk ik ook niet dat hij dat van plan was. Hij greep gewoon het moment aan toen het er was.

Griff (*rustig*): Ik had in een hoekje willen wegkruipen en doodgaan.

Ruby: Je wist je gevoelens anders aardig te verbergen.

Griff: Nee, niet echt. (*stilte*) Toen ik mijn ogen afveegde dacht iedereen, en jij ook, dat dat kwam omdat ik zo moest lachen en dat was het ook, tot ik besepte dat dat mijn zoon was, daar. (*gaat zitten*) Je kunt je niet voorstellen hoe ik me voelde.

Ruby: Natuurlijk wel.

Griff: Nee, kun jij niet. Voor een vader is dat anders.

Ruby (*dichter naar hem toe*): Hoe dan?

Griff: Dat kan ik niet uitleggen.

Ruby: Probeer het eens.

Griff: Ik voelde me zo...

Ruby: Teleurgesteld?

Griff (*probeert het juiste woord te vinden*): Bedrogen.

Ruby: Zelfs na al dat gelach?

Griff: Juist **vanwege** al dat gelach.

Ruby: Vertel je me nou dat je het beter had opgenomen als ze niet zo weg geweest waren van hem?

Griff: Voor mij zou het minder beschamend geweest zijn.

Ruby: Dus je zou liever gewild hebben dat hij dood gebleven was op dat podium, hè?

Griff: Ja.

Ruby (*schreeuwt*): Meen je dat nou?

Griff (*schreeuwt terug*): Ja.

Ruby (*loopt naar voor links*): Nigel heeft niets gedaan dat jij vroeger ook niet hebt gedaan.

Griff: Waar heb je het over?

Ruby: Jij hebt je ook wel eens als vrouw verkleed.

Griff: Niet waar.

Ruby: En op dat tochtje naar Blackpool dan? Ik weet nog goed hoe je door het middenpad van de bus op en neer trippelde met mijn groene lurex jurk aan en Mary Morgans pruik op. Ik weet zeker dat Nigel het ook nog wel weet. Er is ergens nog een foto van.

Griff: Dat was maar een geintje.

Ruby: En was het dat Zaterdag niet?

Griff: Dat was heel anders.

Ruby: Nee, niet waar. Het enige verschil is dat jij veertig mensen in een bus amuseerde en hij vierhonderd in de zaal van de club.

Griff: Nee nee, je kunt zeggen wat je wilt, maar er zit veel meer achter.

Ruby: Vertel me dan eens waarom jij dat deed, Griff?

Griff (*pauze*): Weet ik niet. Ik zal wel dronken geweest zijn.

Ruby: Kom nou. Daar heb je wel een beter antwoord op.

Griff: Ik weet het niet meer.

Ruby: Nou, ik anders wel.

Griff: Waarom wil je verdomme dan dat ik het je vertel?

Ruby: Ik wil dat jij het hardop zegt. (*stilte*) Okee, ik zal je helpen. Je hebt jezelf altijd nogal een vlotte jongen gevonden, niet? Moeilijk in te denken als je je nu ziet, maar je wilt graag in de belangstelling staan, Griff. Dat heeft Nigel van jou. Daarom was je zo blij om mee te doen aan die travestie op het toneel. Je maakt mensen graag aan het lachen. De moeilijkheid is dat je Zaterdag dacht dat ze jou uitlachten.

Griff: Dat deden ze ook.

Ruby: Dan lachten ze mij ook uit.

Griff: Nee, niet waar. Jij wist naar wie je keek. Jij wist waarom je lachte.

Ruby (*gaat weer naast Griff zitten*): Ik lachte niet om jou, Griff. Niemand trouwens.

Griff: Toen lachten ze misschien niet om mij. Maar later hebben ze me genoeg uitgelachen. Iedereen praat over me. Over ons. Ik had er niet op die manier achter moeten komen.

Ruby: Nee, dat weet ik schat, dat weet ik. (*zij legt haar hand op zijn been*)

Vorige week nog heb ik tegen hem gezegd: "Je moet het maar gauw aan je vader vertellen", zei ik, "Als je gaat optreden in de club komt hij er vandaag of morgen achter." (*stilte*) Ik denk dat hij van plan was het je te vertellen na zijn optreden, of later thuis, maar jij had zoveel plezier op dat moment.

Griff: Denk je dat hij?... Ja, hè?

Ruby: Wat?

Griff: Je weet wel wat ik bedoel. (*zij kijken elkaar even aan*)

Ruby: Nou ja, ze zeggen dat het niet samen hoeft te gaan, hoor. Maar.. ja, dat is hij. (*zij staat weer in stilte op en loopt naar voor links*) Weet je wat ik het meest trieste vind? Oh, niet dat hij nooit zal trouwen.. maar dat ik nooit een kleinkind van me zal helpen oversteken op weg naar school. (*stilte*) En toen dacht ik, nou daar kan ik niets aan veranderen. Je kunt je ijsje en je kwartje niet allebei hebben, wel? Ik zal genoeg moeten nemen met het feit dat mijn zoon cabaretier is en een hele goeie ook.

Griff: Ik wou dat het voor mij zo gemakkelijk was.

Ruby: Het is geen kwestie van "gemakkelijk", Griff. Wij kunnen er niets aan veranderen. Wij moeten spelen met de kaarten die we gekregen hebben. We moeten hem aanvaarden zoals hij is of we aanvaarden hem niet. (*korte stilte*) Weet je hoe hij het mij vertelde? (*Griff schudt van nee*) Wil je het weten? (*hij knikt*) Het moet nu een jaar of twee geleden zijn. (*ze gaat terug naar haar stoel*) Het was op een zaterdagmorgen en jij was naar je werk. Ik wist dat er iets aan de hand was. Hij hing om me heen, liep me de hele tijd voor de voeten. Op het laatst zei ik: "Hé, wat is er aan de hand? Je zit ergens mee, gooi het er maar uit." Hij ging aan tafel zitten en zei dat ik ook moest gaan zitten. De hele atmosfeer werd anders. Hij keek somber en werd heel ernstig. Ik vond het niks leuk. "Hé, wat is er?" zei ik, "Je maakt me bang." Hij stak zijn armen uit over de tafel en pakte mijn handen beet, zo strak dat ik het wit van zijn knokkels kon zien. Hij keek me recht aan. "Ik heb een hersentumor", zei hij, "Ik heb nog maar drie maanden te leven. "Oh mijn God, ik voelde mezelf onderuit gaan. Toen gaf hij een ruk aan mijn handen en bracht me weer bij. "Nee," zei hij, "dat is niet waar. Het is in orde, ik ga niet dood. Ik ben alleen maar homo." Ik had hem kunnen vermoorden.. maar het is een rare wereld, niet? Want in plaats daarvan gaf ik hem een zoen. (*stilte. De Verpleegster komt terug*)

Verpl. (*als ze Griff ziet*): Oh, meneer Gregory. Nigel vroeg of u er al was. Ik zal het hem zeggen.

Griff (*staat op*): Eh.. nee. Ik kan niet blijven.

Verpl.: Oh, maar kunt u niet even om het hoekje kijken? Ik ben zo klaar.

Griff: Ik moet naar mijn werk.

Verpl.: Okee, wip nu maar even binnen als u wilt.

Griff (*schreeuwt*): Nee, zeg ik! Ben je verdomme doof of zo? (*Verpl. kijkt naar Ruby en gaat dan af de kamer in. Stilte. Griff draait zich om om weg te gaan*)

Ruby (*roept hem na*): Jij zult erg eenzaam worden als je oud bent, Griff.

Griff (*komt meteen terug*): Jij hebt nooit geprobeerd, niet ene keer, niet ene keer toen hij groot werd, om zijn belangstelling te wekken voor...

Ruby (*naar Griff toe*): Hé, geef mij nou niet de schuld. Ik kan het niet helpen. Dat was het eerste dat Nigel tegen me zei. Hij zei: "Hoor eens Mam", zei hij, "Je moet jezelf geen verwijten maken" en dat doe ik ook niet. Dat hij nu zo blijkt te zijn heeft niets met mij te maken.

Griff: Bedoel je dat het **mijn** schuld is?

Ruby: Jij bent degene die zich verkleedde en optrad in de bus. Wie zal zeggen of dat hem het idee heeft gegeven?

Griff (*na korte stilte*): Maar je denkt toch niet dat het daardoor komt, wel?

Ruby: Nee, Griff. Jij hebt hem niet gemaakt wat hij is en ik ook niet.

Griff: Nou, we moeten toch iets gedaan hebben.

Ruby: Alles wat ik gedaan heb, is hem aanvaarden zoals hij is omdat hij mijn zoon is en ik van hem houd.

Griff: Zo kan ik niet denken.

Ruby: Je houdt toch nog wel van hem? (*Griff antwoordt niet. Ruby loopt naar links*) Als jij niet hetzelfde voelt als ik dan heb ik met je te doen, want dan ga je iets heel speciaals missen.

Griff: Speciaal?

Ruby: Ja. Speciaal. (*kijkt hem aan*) Je bent een huichelaar, Griff, en niet zo'n erg aardige ook.

Griff: Bestaan er nog andere soorten dan?

Ruby (*denkt opeens ergens aan*): Het is maandag. Heb je eraan gedacht de vuilnis buiten te zetten?

Griff: Heb ik dat ooit vergeten?

Ruby (*na korte stilte*): Het komt allemaal best in orde. (*Griff kijkt haar aan. Zij komt naar Griff toe*) We hebben hem nog, daar komt het op aan. We hadden hem in dat ongeluk kunnen verliezen. Hoe zou je dan voelen?

Griff: Niet veel anders dan nu, denk ik.

Ruby: Hoor eens, als je daar naar binnengaat en je ziet hem...

Griff: Ik ga daar niet naar binnen. Ik heb je gezegd toen ik hierheen kwam dat ik alleen voor jou kwam.

Ruby: Ik weet zeker dat **hij** jou wel graag wil zien.

Griff: Nou, we krijgen niet altijd wat we graag willen.

Ruby: Hem niet willen zien maakt het er niet beter op.

Griff: En daar naar binnengaan wel?

Ruby: Dat maakt het er niet slechter op.

Griff: Ik kan daar niet naar binnen. Ik kan hem niet in zijn gezicht kijken.

Ruby: Nou, het is anders hetzelfde gezicht als vorige week.

Griff: Het is hetzelfde gezicht als Zaterdag, zonder de schmink.

Ruby: En de pruik, vergeet de pruik niet. (*zij moet lachen*)

Griff: Dat is niet leuk.

Ruby: Natuurlijk wel. Het is verdomme om te gillen. Over een paar maanden lachen we er allemaal om.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto